

Han maa være bleven fuld, — tænkte Per og fandt det ikke Umagen værd at gøre Indvendinger. Han slog det hele hen i Spøg.

„Ja ja — det vilde ikke være saa ilde,“ sagde han. „Penge kan man jo altid bruge. — Men nu er det paa Tide at komme hjem. Jeg siger Tak for iaften!“

„Nej, hvorfor vil De gaa? Bliv dog lidt endnu! . . . Men her er kvalmt herinde. Lad os lukke op!“ — Han rejste sig nervøst og slog et Vindu op, saa den kolde Luft foer ind i Stuen og jog en lang, rygende Ildtunge op af Lampeglaset. — „Sæt Dem dog! Vi har ogsaa siddet her og snakket os saa melankolske. Flasken er ikke tømt. Og Vinen er god.“

Men Per lod sig ikke længer overtale. Han begyndte at føle sig lidt uhyggelig tilmode ved den andens stigende Ophidselse. Han saae ogsaa nu, hvor gustent hans Ansigt var blevet, og han mærkede, hvor hans Haand var klam, og hvor den sitrede, idet han sagde ham Farvel.

Saamange underlige Mennesker der fandtes i Verden! tænkte han, da han var kommen ned paa Gaden og med en frisktændt Cigar i Munden spaserede taktfast hjem gennem Byen, hvor der nu overalt begyndte at røre sig Liv. Han mindedes hin Nattescene med den store Fritjof henne i „Gryden“. — Saasnart man bliver ene med dem, begynder de at se Spøgelser. Gravene aabner sig for dem. Og de holder Ligprækner over sig selv.

Hist og her gik Mænd og fejede Gaden i Morgenens graa Dis. Smaa Kælderbeværtninger var bleven aabnede og en enkelt Tobaksbod. Lygterne var slukkede; men fra alle Bagerbutikerne skinne der Lys, og en Duft af friskbagt Brød strømmede ud gennem de store Vinduers Trækruder.